

Sygn. akt VIII C 1830/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko L. M.

o zapłatę

1. zasądza od L. M. na rzecz J. R. kwotę 8.000,00 zł (osiem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 1.517,00 zł (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych).

Sygn. akt VIII C 1830/14

UZASADNIENIE

J. R. w pozwie z dnia 16 maja 2014 r. skierowanym przeciwko L. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 8.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona należność stanowi pożyczkę udzieloną pozwanej, której L. M. nie zwróciła.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną w pozwie kwotę wraz z kwotą 1.275 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, w którym nie uznała powództwa w całości i wniosła o jego oddalenie. Na terminie rozprawy w dniu 27 stycznia 2015 r. pozwana zmieniła stanowisko w sprawie, uznała powództwo w zakresie kwoty 6.000 zł, nie uznała powództwa w pozostałej części. Pozwana podniosła, że zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 6.000 zł i tylko taką kwotę otrzymała, zaprzeczyła, aby otrzymała od powoda kwotę 2.000 zł

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana była pracownikiem powoda w Ośrodku (...) w D.. Po zwana zwróciła się do powoda o pożyczanie pieniędzy na leczenie wnuczki. Pozwana otrzymała w dniu 15 maja 2012 r. od syna powoda działającego na polecenie powoda,

przelewem na konto kwotę 2.000 zł. Pozwana potrzebowała więcej pieniędzy i otrzymała kwotę 2.000 zł w dniu 20 czerwca 2012 r. oraz kwotę 2.000 zł w dniu 27 czerwca 2012 r.

(wyciąg z rachunku bankowego –k.24-26, zeznania świadka G. R. –k.45v-56, zeznania powoda –k.87, zeznania pozwanej k. 45 w zw. z k.46v)

Pozwana potrzebowała jeszcze kwoty 2.000 zł. Kwotę tę pozwana otrzymała od powoda w Ośrodku (...) w D. w okresie maj-czerwiec 2012 r.

(zeznania świadka G. R. –k.45v-56, zeznania powoda –k.87)

Pozwana nie spłacała pożyczki. Powód wówczas zaproponował pozwanej spisanie umowy pożyczki obejmującej całość pożyczonej kwoty 8.000 zł wraz z warunkami spłaty.

(zeznania świadka G. R. –k.45v-56, zeznania powoda –k.87)

W dniu 11 grudnia 2012 r. pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 8.000 zł. Strony w umowie ustaliły, że w chwili podpisania powyższej umowy pozwana otrzymała od powoda całość pożyczonej kwoty. Pożyczka miała zostać zwrócona w całości najpóźniej do dnia 01 lutego 2014 r. Pozwana zobowiązała się do spłaty całości pożyczki w miesięcznych ratach w kwotach po 1.000 zł, począwszy od dnia 28 czerwca 2013 r.

(umowa pożyczki –k.6)

Pismem z dnia 28 kwietnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami, wezwanie pozostało bezskuteczne.

(wezwanie do zapłaty –k.7, potwierdzenie nadania pisma –k.8)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody, oceniając je jako wiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, iż nie otrzymała od powoda w gotówce kwoty 2.000 zł. Okoliczności wręczenia pozwanej tej kwoty potwierdzili zgodnie powód oraz świadek G. R.. Pozwana podpisała umowę z dnia 11 grudnia 2012 r., w której potwierdziła swoim podpisem, że otrzymała łącznie kwotę 8.000 zł. Pozwana w toku procesu potwierdziła, że podpis widniejący na umowie jest jej podpisem, zaprzeczyła jednak treści umowy. W tym zakresie zeznania pozwanej nie są wiarygodne, bowiem pozwana w sposób logiczny nie potrafiła wytłumaczyć twierdzeń, że podpisała dokument o innej treści, a jednocześnie pozwana twierdziła, że czytała podpisaną umowę.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie postanowienia zawartej przez strony umowy pożyczki oraz przepisy Kodeksu cywilnego, w szczególności dotyczące umowy pożyczki (art. 720 – 724 k.c.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pożyczona pozwanej kwota nie została zwrócona.

Spór w sprawie koncentrował się na wysokości pożyczonej kwoty. W ocenie Sądu powód wykazał wysokość udzielonej pozwanej pożyczki poprzez załączenie pisemnej umowy pożyczki oraz zeznania własne i świadka G. R.. Zatem to na pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia faktu, że w rzeczywistości doszło do pożyczania jedynie kwoty 6.000 zł. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie,

która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Pozwana nie zdołała wykazać, że otrzymała jedynie kwotę 6.000 zł, zatem zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.000 zł w oparciu o powołane wyżej przepisy.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki zasądzone od dnia następnego po dniu, gdy miało dojść do spłaty pożyczki.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przeciwnikowi. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 300 zł, kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 1.200 zł ustalona na podstawie § 6 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (...) (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) – w oparciu o § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1803), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.